

A Fővárosi Ítéltábla a Lakatos, Köves és Társai Ügyvédi Iroda (**cím.**; ügyintéző: dr. Köves Péter ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a Magyar György Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 3) által képviselt **I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe.)** I. rendű és a Lomnici Ügyvédi Iroda (**cím.**; ügyintéző: dr. ifj. Lomnici Zoltán ügyvéd) által képviselt **II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe.)** II. rendű alperesek ellen, szerződés érvénytelensége iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. december 14. napján kelt 13.G.41.152/2013/171. számú ítéletével szemben az I. rendű alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson - meghozta az alábbi

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú rész és közbenső ítélet nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy a felperesnek 15 (tizenöt) napon fizessen meg 250.000 (kettőszáz-ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A közbenső ítélettel szemben fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint 2010. február 18. napján a felperes és az I. rendű alperes kereskedelmi ügynöki szerződést kötöttek egymással, amelyben a felperes, mint ügynök vállalta, hogy franciául beszélő pácienseket küld a **K... D...** megbízóhoz fogászati kezelés céljából. A szerződés 18. pontja szerint a szerződés időtartama 10 hónap, a kezdő dátumtól 2010. március 1-jétől 2010. december 31. napjáig hatályos. A szerződő felek célként tűzték ki a hosszú és tartós partnerséget, ezért vállalták, hogy a szerződés lejártát megelőzően két hónappal korábban találkoznak és megtárgyalják a hosszabbítás időtartamát, árakat, feltételeket. Az írásban megkötött határozott idejű szerződés alapján a felperes és az I. rendű alperes a tevékenységüket ellátták, külön írásbeli megállapodás nélkül a határozott idő lejártát követően 2011. évben folyamatosan a szerződés szerint jártak el.

Később szóban a szerződést módosították. 2012. március 9. napján **K.A.** az I. rendű alperes munkatársa e-mailben tájékoztatta a felperest arról, hogy francia területen alügynököt von be. Az alperes 2012. szeptember 24. napján e-mailben az ügynöki díj október 1. napjától történő csökkentéséről tájékoztatta a felperest. A felperes a díjcsökkentést nem vette tudomásul. 2012. október 9. napján a felperes felfüggesztette a Google hirdetéseket. Az I. rendű alperes az ügynöki szerződést 2012. október 25. napján e-mail útján írásban felmondta.

A felperes kereseti kérelmét három különböző címen terjesztette elő.

I. Kártérítés jogcímén mindösszesen 381.200 euró megfizetésére kérte az alperesek kötelezését a régi Ptk. 318. § (1) bekezdése, valamint a Kútv. 17. §-a alapján.

II. Kiegyenlítés címén a Kútv. 18. §-a alapján további 68.224,9 euró megtérítését és annak 2012. november 30. napjától számított késedelmi kamata megfizetését kérte,

III. Elmaradt jutalék megfizetése címén a régi Ptk. 318. § (1) bekezdése, továbbá a Kútv. 17. §-a alapján 64.569,15 euró megfizetésére is kérte kötelezni az alpereseket arra hivatkozással, hogy ezen összeget az alperesek indokolatlanul vontak le a jutalékából.

A felperes többször módosított keresetében a magyar jogot jelölte meg a jogvita elbírálására irányadóként a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi XIII. számú törvényerejű rendelet (Nmjtv.) 28. §-a alapján. Előadta, hogy az ügynöki szerződés az 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 163. § (2) bekezdése alapján eredetileg 10 hónapos határozott időre került megkötésre, azonban a felek által soha nem vitatottan annak lejártával felek szerződésüket határozatlan idejűvé módosították. A felek ráutaló magatartásával a szerződés meghosszabbodott, tartalma pedig a felek e-mailezése szerint részben módosult. Az I. rendű alperes 2012. október 25-ei e-mail útján közölt azonnali hatályú felmondását jogellenesnek tartotta. Álláspontja szerint azzal, hogy a korábbi kapcsolatok alapján az üzlet beindult a felperes szerepe az alperesek részére feleslegessé vált, és 2012. július 25-én **K.A.** mintegy ultimátumot adott a felperesnek azzal, hogy vagy elfogadja az ügynöki díj 10%-ra történő csökkenését vagy pedig a felek között a kapcsolat megszakad. 2012. augusztusban honlapokat és blogokat regisztrált azért, hogy az általa közvetített páciensek számát növelje, ugyanakkor az I. rendű alperes a jutalékát ismételten csökkenteni kívánta. 2012. szeptember 24. és 27-e közötti időben a felek között vitás helyzet alakult ki.

2012. október 9. napján a Google hirdetési kampányok finanszírozását felfüggesztette, miután értesült arról, hogy a jutaléka alapjául szolgáló összeget az ügynöki szerződéstől eltérően állapította meg az alperes. Az alperes brit ügynökei 2012. szeptember 28-án sérelmezték az általa létrehozott angol nyelvű oldalakat, amellyel kapcsolatban az oldalak hiányosságainak javítása érdekében azonnal intézkedett, majd 2012. október 5-én törölte a sérelmezett honlapok domain regisztrációját.

Az I. rendű alperes felmondását jogszerűtlennek tartotta részint mert az abban foglalt okok nem valósak, másrészt az e-mailben közölt jognyilatkozat nem minősül írásbeli nyilatkozatnak. Utalt arra, hogy az önálló kereskedelmi ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: a Kútv.) 4. §-a alapján a kereskedelmi ügynöki szerződés érvényességi kelléke az írásba foglalás, az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 218. § (3) bekezdése szerint a szerződés megszüntetése, felbontása is csak megszabott alakban lehetséges, ezért az ügynöki szerződés megszüntetését jogszerűtlennek tartotta.

Az I. rendű alperes módosított ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

A keresetet mind jogalapjában, mind összecszerúságában vitatta. Állította, hogy a felek közötti megállapodást betartotta, a felperes által kiállított valamennyi számlát határidőben kiegyenlítette. A

szerződést a Kütv. 17. §-a alapján mondta fel, ezért annak 19. § a) pontjában foglaltak szerint a felperest kiegyenlítés nem illeti meg. Hivatkozott arra, hogy évente két ügynöktalálkozó megtartására került sor. 2010-től 2012 tavaszáig, 2010. december 4-én, majd 2011. május 28-án és 2011. november 12., valamint 2012. május 12. napján. A gyűléseken a felperes francia ügynökei, valamint két törvényes képviselője is jelen voltak. Ismert volt a felperes előtt azon I. rendű alperesi vélemény, hogy ha a páciens készpénzzel fizet 3%-ot levonnak a számlából, ha pedig kártyával egyenlíti ki a kezelés díját, úgy a bank tranzakciós

díj címén az összegből levon 3%-ot és a fennmaradó nettó költségéből kerül elszámolásra a jutalék. A felperes előtt ismert tény volt az is, hogy a fogászati aranyat, az Emdogaint és idegen, hozott implantátumrendszer esetén az ehhez szükséges eszközöket adekvát fogászati cégektől beszerzi a Klinika, azokat a pácienseknek beszerzési áron értékesíti. Az ügynök ezekből az összegekből díjat, illetőleg jutalékot soha nem kapott.

A gyógyszeres csomagot, amely fájdalomcsillapítót, antibiotikumot, jégzselét tartalmazott, az I. rendű alperes közeli gyógyszerházból szerezte be és ezután, mivel azon a haszna nem keletkezett, nem fizetett az ügynökeinek jutalékot.

Állította, hogy az ügynöki szerződés fennállása alatt nem követelte meg a felperestől a saját, ún. CRM működését, ugyanakkor a felperes CRM-je és az I. rendű alperesi CRM közötti interoperabilitás biztosítása az I. rendű alperesnek többletköltséget okozott.

Kiemelte, hogy a felperes teljesítménye messze elmaradt a várakozásaitól, a felek számára egyértelmű volt, hogy a Google Adwords hirdetések használata elengedhetetlen volt a forgalom növekedéséhez, ezért az I. rendű alperes saját érdekeit is szem előtt tartva vállalta, hogy ideiglenesen nem vonja le a felperestől az ügynöki szerződés alapján pácienseként levonható 50 euros tételeket feltéve, hogy a felperes az így felhalmozott összeg kétszeresét költi a Google hirdetési kampány finanszírozására.

Előadta, hogy a felperes csak internetes online csatornákon próbált meg pácienseket szerezni, a francia nyelvű piac pedig elmaradt a várakozásoktól, ezért merült fel, hogy a nem internetes lehetőségeket egy alügynök, **Ó.P.** bevonásával aknázzák ki. A felperes képviselője személyesen is találkozott **Ó.P.**rel, az alügynöki szerződés tervezetét a felperes dolgozta ki.

2012. augusztusban tudta és beleegyezése nélkül a felperes titokban regisztrált és létrehozott honlapokat francia nyelvterületen kívül az Egyesült Királyságban, Dániában, Németországban, amelyeken a **K... D...**ről szóló tartalom nagyon szakszerűtlenül jelent meg.

Határozottan állította, hogy a felmondása jogszerű volt, hiszen igazolható módon a félrevezető tartalmú, imázs és márkaromboló hatású angol nyelvű kalóz weblapok és blogok regisztrálása és működése aláásta az I. rendű alperesnek az online-marketing keretében végzett tevékenységét, a felperes visszaélt az I. rendű alperes védjegyeivel. Ezen túl a felperes elmulasztotta tájékoztatni az I. rendű alperest a Google kampány leállításáról és az angol nyelvű weblapok, valamint blogok indításáról. Mindezek a felperesi magatartások az ügynöki szerződés felmondását indokoltá tették. Ebben a körben utalt a Kütv. 4. és 5. §-aiban, valamint a 86/653/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 3. cikk (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Ezen túl tény, hogy a felperes 2012. október 9-én, a Google hirdetési kampányt leállította, az I. rendű alperes által már regisztrált pácienszt irányított az I. rendű alperes versenytársához. Vitatta, hogy a felperes kiegyenlítésre igényt tarthatna, mivel a Kütv. 18. § (1) bekezdése a) és b) pontjaiban foglalt konjunktív feltételek nem valósultak meg.

Az I. rendű alperes beszámítási kifogást is előterjesztett, egyrészt 17.500 eurót arra nézve kért beszámítani, az I. rendű alperes által levonható, de le nem vont 50 eurós hozzájárulások összege

alapján, másrészt a felperes a Google hirdetési kampányokra adott 24.000 eurót is, azaz mindösszesen 41.500 euró beszámítási kifogást terjesztett elő.

A II. rendű alperes a kereseti kérelem elutasítását kérte. Annak jogalapját vitatta, tekintettel arra, hogy a felperes és a II. rendű alperes között semmilyen szerződéses viszony nem állt fenn, szerződésen kívül sem okozott kárt a felperesnek.

A felperes korábbi jogi képviselője tévesen jelölte meg a II. rendű alperes személyét. A jogviszony alapjául szolgáló 2010. február 18-ai szerződésben szereplő bélyegzőlenyomaton olvasható cégnévből, székhelyből és adószámból egyértelműen azonosítható, hogy az I. rendű alperes ellen indította pert.

Ezen túl hivatkozott arra, hogy a szerződés megkötésekor hatályos Ctv. rendelkezésének megfelelően a II. rendű alperes rövidített neve **K... D... ... Kft.** volt, és 2010-ben a társaság székhelye még ... szám alatt volt található. A szerződésben nem ez a cím. II. rendű alperesi társaság képviselőjében ügyvezetője nem járt el a szerződés megkötésekor. Rámutatott arra, hogy

amennyiben a II. rendű alperest képviselte volna a törvényes képviselő, úgy abban az esetben is a szerződéses iraton csak egy aláírás szerepel az I. rendű alperes bélyegzőlenyomatóval.

Az elsőfokú bíróság közbenső- és részítéletével megállapította, hogy a felperest az I. rendű alperessel szemben hátralékos kereskedelmi ügynöki jutalék és a Kútv. 18. §-a szerinti kiegyenlítés illeti meg. Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett 381.200 euró kártérítés megfizetése iránti keresetet elutasította, továbbá a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet egészében elutasította. Kötelezte a felperest, hogy a II. rendű alperesnek perköltség címén 1.983.486 forintot, míg az I. rendű alperesnek szintén perköltségként 1.399.159 forintot fizessen meg.

Megkereste a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalát azzal, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően az El.00286/2015. tételszám alatt kezelt 7.620.000 forint összegű perköltség biztosítékból utaljon ki a II. rendű alperes részére 1.983.486 forint, míg az I. rendű alperes részére 1.399.159 forint perköltséget, a fennmaradó összeget pedig további intézkedésig letétként kezelje.

Úgy foglalt állást, hogy a kereset a II. rendű alperessel szemben egészében ugyanakkor míg az I. rendű alperessel szemben 381.200 euró kártérítés iránti igény vonatkozásában nem alapos, a hátralékos ügynöki jutalék és a kiegyenlítés vonatkozásában a kereset jogalapja a felperes és az I. rendű alperes viszonylatában fennáll.

Az irányadó jog tekintetében a Kútv., továbbá az Irányelv, a régi Ptk. releváns rendelkezéseit, és 2013. évi V. törvény (az új Ptk.) 6:293. §-ban, valamint a 6:288. §-ban szabályozott rendelkezéseket vette alapul. Elfogadta azt, hogy a jogvita elbírálására a felek a magyar jogszabályi rendelkezéseket tartották irányadónak, azaz a jogvitát a magyar jog alapján kell elbírálni, ezért a hatályos magyar jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta. A szerződés nem vitásan 2010. február 18. napján került megkötésre, a szerződés ügynöki szerződés, a megbízási szerződés egyik jellemzően hosszabban tartó tartós időszakra tervezett speciális fajtája, amelyre külön irányadó jogszabályi rendelkezés a szerződés megkötése időpontjában még hatályban lévő Kútv. volt.

A szerződés alanyai tekintetében vizsgálta, hogy a kereskedelmi ügynöki szerződés mely felek között került megkötésre. Nem vitásan az ügynök a felperes volt, ugyanakkor a felperes kereseti igényét az I. és II. rendű alperesekkel szemben terjesztette elő. Az I. rendű alperes ugyan nem vitatta, hogy ő a megbízó, a II. rendű alperes vitatta ekkénti minőségét, ezért szükséges volt feltárnia azt, hogy az ügyletkötés szándéka mely felek viszonylatában volt megállapítható. Az I. és II. rendű

alperes törvényes képviselője ugyanaz a természetes személy, **K.B.né** volt, aki az ügyletkötés során az I. rendű alperest képviselte. A törvényes képviselő tanúvallomása, valamint a szerződésen szereplő és azonosításra alkalmas I. rendű alperesi pecsét, továbbá a II. rendű alperes cégkivonatában foglaltak alapján úgy foglalt állást, hogy a perbeli szerződést a felperes és az I. rendű alperes kötötte. Mindezekre tekintettel a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

A felperes kártérítési igénye tekintetében utalt a Kütv. 17. §-a és a régi Ptk. 318. § (1) bekezdésében foglaltakra. A felek szerződésének tartalma és annak 10. pontjában foglaltak alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a hirdetés költségei a felperest terheltek és a felperes mint ügynök tarthatott jutalékra igényt. A felek szerződése nem tartalmazta azt, hogy a felperes egyéb felmerült költségeit a **K... D...**ra átháríthatja és tekintettel arra, hogy az írásba foglalt szerződés ezt a kérdést nem rendezte, ezért a mögöttes jogszabályi rendelkezés, így a Kütv. 8. § (3) bekezdésének alkalmazásával úgy foglalt állást, hogy a kereskedelmi ügynök a díjon felül a készkiadásainak, illetve az általános üzleti kiadásainak megtérítését nem követelheti. A jogszabályi tiltó rendelkezésen túl a felperes a felmerült költségei megtérítésére azért sem tarthat igényt, mert e költségek a megbízóval való egyeztetés nélkül a felperes saját üzleti döntése alapján merültek fel, hiszen ő maga határozott arról, hogy az ügynöki szerződés teljesítése érdekében milyen mértékű és ellenértékű munkát végez vagy végeztet el. Erre tekintettel a kártérítési jogcímen előterjesztett keresetrészt elutasította.

A szerződés időtartama vizsgálatánál megállapította, hogy az nem vitásan határozott időre szólt, amelyet a felek a Kütv. 15. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján határozatlan időtartamúvá alakíthattak - és alakítottak - át.

A jutalékigény jogalapjának vizsgálata során pedig megállapította, hogy az angol nyelvű szerződésszöveg a total treatment cost kifejezést tartalmazza, amely a teljes kezelési költséget jelenti.

A szerződés 9. pontja szerint az I. rendű alperes a felperesi jutalék megfizetését a franciául beszélő betegek által fizetett kezelési költségből vállalta megfizetni.

A szerződés szerint a taxi és visszautazás költségeinek fele (50 euró/személy) levonásba került az elszámolásból. A szerződési rendelkezés értelmezése szerint a betegnek kiállított számla végösszege az, amiből a felperesi jutalék számítható volt, az egyetlen levonás pedig a kikötött 50 euró.

2012 januárjától azonban a felek igazolható módon úgy rendelkeztek, hogy az 50 euró levonása helyett a felperesnek hirdetésekre kell költenie az összeget, 2012 áprilisától pedig az 50 euró taxiköltség levonásán túl az I. rendű alperes vállalta, hogy páciensenként 50 eurót fizet, amelyet a felperes szintén 50 euróval egészít ki.

A jutalék alapja a számla végösszege volt, amelybe az arany költsége nem tartozott bele, ugyanakkor más összeg nem volt levonásba helyezhető. A bankszámlán keresztüli fizetés esetén a számla végösszegét a beteg fizeti. Az ezt követően eszközölt 3%-os levonás utóbb az I. rendű alperes érdekkörében merült fel banki költség címén, ezt a tételt azonban a felek kifejezett írásbeli vagy egyértelmű más megállapodása hiányában az I. rendű alperes nem háríthatja át a felperesre, a számla végösszegéből a 3% levonás nem alkalmazható, mivel a beteg a számla végösszegét fizeti meg.

A gyógyszerköltséget a felek kifejezett megállapodása hiányában a total treatment cost fogalmai körébe tartozónak tekintette. Nem találta bizonyítottnak azon I. rendű alperesi előadást, hogy a

tételeken az I. rendű alperesnek árrése nem volt és azon nyeresége nem keletkezett.

Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy ezen költségek a jutalék alapjába beszámítanak, ezért az I. rendű alperes indokolatlan levonásokat alkalmazott, amely felperes elmaradt jutalékigényét megalapozza, az összecszerűség tekintetében további bizonyítás (igazságügyi könyvszakértő bevonását) lefolytatását találta szükségesnek.

Az I. rendű alperes beszámítási kifogását megalapozatlannak tartotta.

A felmerült Google hirdetési költségek, valamint a betegenként levonásba nem helyezett 50 euró beszámítására vonatkozó I. rendű alperesi igényt a „pacta sunt servanda” elv alapján is teljesíthetetlennek találta.

A szerződés megszűnése tekintetében utalt a Kütv. 16. § (1), valamint 17. §-ában foglaltakra. A 2012. október 25-ei e-mail nem vitásan az I. rendű alperestől származik, az e-mail az írásbeliség követelményének megfelel, ezen megállapítást támasztja alá a BDT2001. 496. számú eseti döntés.

Az I. rendű alperes azonnali hatályú felmondásának közlésétől kezdve a felperes érdemi, ügynöki tevékenységet az I. rendű alperes számára nem végzett, így a szerződés a felek között nem vitásan ebben az időpontban megszűnt.

Az azonnali hatályú felmondás körében vizsgálta a felperes szerződésszegését. A felperesi magatartások körében az I. rendű alperesi védjegy, illetőleg kereskedelmi név megsértése vonatkozásában a felperes által csatolt, dr. **K.J.** szakértő véleményét magánvéleménynek minősítette, és - szükségtelenként - mellőzte e körben igazságügyi szakértő kirendelését.

A felperes a szerződés 13. pontja alapján franciaországi, svájci és Belgium francia nyelvű területeire kapott kizárólagosságot, ez a kizárólagosság azonban nem volt korlátozott, mind az online, mind az offline piac vonatkozásában a felperes egyedül volt jogosult eljárni, ezért a felperes alappal sérelmezte azt, hogy 2012. márciusban az I. rendű alperes alügynököt szervezett be **Ó.P.** személyében. Ezentúl alappal

sérelmezte azt is, hogy e körben a felperesi piacot érintő francia nyelvű domain nevek létrehozása is megtörtént.

Az alügynök bevonásáról szóló szerződést a felperes soha nem írta alá.

A régi Ptk. 302. § b) pontja alapján az I. rendű alperes részéről szerződésszegés történt azáltal, hogy megsértette a felperesnek adott kizárólagosságot, erre pedig válaszul a felperes is megszegte más országbeli piacokra szóló ügynöki kizárólagosságot, hiszen jutaléka és az általa szervezett páciensek számának növelése érdekében más ügynökök fennhatósága alá eső blogokat és honlapokat regisztrált. Az I. rendű alperes az ügynökök felháborodását figyelembe véve ezen eljárást sérelmezte a felperes felé.

A blogokat a felperes hozta létre, rendelkezési jog is őt illette meg felettük, ezért az I. rendű alperes alaptalanul követelte azok ingyenes rendelkezésre bocsátását, mivel ezeknek pénzben kifejezhető ellenértéke van és azok felett a felperes belátása szerint rendelkezhetett.

A szerződés nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy tilos más országbeli ügynök területén eljárni, csak és kizárólag azt tartalmazza a megállapodás, hogy a megbízó érdekében és utasításainak megfelelően kell eljárni. A piac bővítése és további páciensek szerzése mindkét partner érdeke volt. Nem találta bizonyítottnak azt az I. rendű alperesi állítást, hogy a szerződés tartama alatt a felperes védjegyével, kereskedelmi nevével a felperes visszaélt, mint ahogy a blogok tartalmának eseti, nyelvtani hibáit sem tartotta alkalmasnak arra, hogy azok alapján az I. rendű alperest hátrányosan ítéljék meg. Nyilvánvaló, hogy az I. rendű alperes által végzett fogászati szolgáltató tevékenység jelentősen bizalmi viszonyt is feltételez a páciens irányából azzal, hogy a páciens tudatában van

annak, hogy a tevékenység ellátása költséghatékonyság miatt külföldön történik, s emiatt egy nyelvtani hiba az elsőfokú bíróság álláspontja szerint elfogadható lehet.

Mivel a felek szerződése más ország területén való eljárást nem tilalmazta, a mögöttes jogszabályi rendelkezések is diszpozitívak, így nem találta megalapozottnak az azonnali hatályú felmondást az I. rendű alperes részéről. A felperes nem szegett szerződést a külföldi honlapok, blogok létrehozásával és nem találta bizonyítottanak azt sem, hogy kárt okozott volna ezekkel az I. rendű alperesnek. Azt a következtetést vonta le, hogy a magatartással nem a megbízó, hanem a megbízó további szerződéses partnerei károsodhattak volna.

Nem vitásan a felperes október 9-én felfüggesztette a Google hirdetések finanszírozását, azonban a felperes előtt ekkor vált nyilvánvalóvá az, hogy az I. rendű alperes olyan levonásokat alkalmaz a számlák végösszegéből, amely előtte korábban nem volt ismert.

A hirdetések felfüggesztésére olyan időpontban került sor, amikor **K.A.** már tájékoztatta a felperest a jutalék 10%-ra történő csökkentéséről. A felek között egy elszámolási vita keletkezett azáltal, hogy a felek a szerződés leglényegesebb kérdésében, a jutalék vonatkozásában megállapodni nem tudtak, a jutalék mértékét az I. rendű alperes kívánta módosítani, amelyhez a felperes nem járult hozzá.

A kialakult vita tárgyalásos úton történő rendezése helyett az I. rendű alperes pedig a szerződést azonnali hatállyal felmondta.

A Google hirdetések vonatkozásában a felperes nem volt késedelembe, amelyet **S.P.** tanú vallomása is alátámaszt. Ebben az időben a hirdetési költségek vonatkozásában sem állapítható meg a felperes késedelme. A kialakult elszámolási vita miatt a felperes mintegy kármegelőzést hajtott végre, nem kívánt alacsonyabb jutalékot elfogadni, és ezért a hirdetések felfüggesztése a vitás kérdések rendezéséig indokolt volt. Nem vitás, hogy a fizetett hirdetések jó eredményeket mutattak, pácienseket hoztak, a hirdetések felfüggesztése pedig nem jelenti azt, hogy a felperes szándéka végleg a szerződés megszegésére irányult volna. Ugyanakkor az I. rendű alperes kötelezettsége lett volna minden egyes számlát megküldeni a felperesnek, amely helyett kizárólag összesítést küldött részére, a felperes az összesítést részleteiben nem vizsgálta, nem is ellenőrizhette, amikor a jutalékszámliját kiállította. Ezzel az I. rendű alperes a szerződéses jogviszony kezdetétől fogva a szerződést megszegte, ezért a régi Ptk. 303. § (2) bekezdés megfelelő alkalmazásával a jogosult késedelme a kötelezett késedelmét kizárja. A szerződés azonnali hatályú felmondását nem találta jogszerűnek.

A kiegyenlítésre vonatkozó kereseti igény tekintetében a Kútv. 18. § (1) bekezdés a) és b) pontjait, a (2) és (3), valamint (4) bekezdésében foglaltakat vizsgálva megállapította, hogy az ügynöki szerződés időtartama alatt az I. rendű alperes részére új ügyfeleket szerzett a felperes, jelentős mértékű ügyfélforgalmat bonyolított le, és még az ügynöki szerződés megszűnését követően is jelentkeztek ügyfelek a megbízónál, akik a felperesi tevékenység hatására jelentek meg. Voltak visszatérő ügyfelek is, ezt támasztja alá az a tény is, hogy még a szerződés megszűnését követően is történt jutalékfizetés a felperes részére. Mindezek alapján úgy foglalt állást, hogy a kiegyenlítés jogalapja fennáll, amelynek mértéke tekintetében további bizonyítás szükséges.

Az I. rendű alperes magatartása vezetett a felek között az együttműködés megszűnéséhez és végső soron a szerződés megszűnéséhez is, amely folytán a kiegyenlítés megilleti a felperest. Nem tartotta megalapozottnak azt az I. rendű alperesi hivatkozást, mely szerint a felperes az I. rendű alperes versenytársának szerzett ügyfeleket, amely magatartás kapcsán az I. rendű alperest forgalomvesztés érte.

Rámutatott arra, hogy a felek szerződésének 12. pontja versenykorlátozó rendelkezést tartalmaz, de ennek ellenértéke nem került megállapításra, kimunkálása, így a szerződés megszűnését követően a felperes minden további nélkül jogosult volt más fogászati klinika részére megbízási tevékenységet végezni és ügyfeleket toborozni, ezt a volt megbízó már nem sérelmezheti. A **K... D...** márkánévvel történt felperesi visszaéléssel kapcsolatos I. rendű alperesi kárt az I. rendű alperes bizonyítani nem tudta, az I. rendű alperesnek kellett volna hitelt érdemlő módon igazolnia azt, hogy a kizárólag Svájcban történt átterelés, átkattintás folytán milyen mértékű kár érte, mi az az ügyfélszámban jelentkező elmaradás, ami kizárólag a Svájcban származó ügyfelek között jelentkezett.

Azt is hitelt érdemlő módon az I. rendű alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy ebben az időszakban addig, amíg az I. rendű alperes fellépésére a Google ezt a lehetőséget megszüntette, nem a szerződés megszűnése miatt, hanem egyértelműen a felperesi magatartással ok-okozati összefüggésben maradtak el ügyfelek. Az I. rendű alperes sikeresen ezen állításait igazolni nem tudta.

Mellőzte az I. rendű alperesnek a **B.E.** és **M.S.**, valamint **Sz. G.**, a **V... E... E...** Szolgáltató Kft. ügyvezetőnek tanúkénti meghallgatására irányuló indítványának teljesítését. Úgy foglalt állást, hogy a per eldöntése szempontjából nem annak volt jelentősége, hogy más ügynökök milyen jutalékot kapnak, illetve az általános kereskedelmi szokások milyenek voltak, hanem annak, hogy a felperes és az I. rendű alperes a saját szerződésükben milyen mértékű jutalék vonatkozásában állapodtak meg. Mellőzte továbbá az illetékes német és brit, amerikai és norvég bíróság általi, 1206/2001. tanácsi rendelet, illetve a Hágai Egyezmény szerinti tanúbizonyítás iránti indítványok teljesítését is tekintettel arra, hogy a tanúvallomásoktól az ügy eldöntése szempontjából jelentős adat nem volt várható, ugyanis a tanúként meghallgatni kért személyek által aláírt okiratok tartalma a felperes által nem volt vitatott.

Ugyancsak mellőzte azon bizonyítási indítvány teljesítését, hogy kötelezze a bíróság a felperest a **...@....com** Google Adwords fiók összes hirdetési kampányát érintő **K... D...** kifejezésre vonatkozó kulcsszó reportja becsatolására, ekörben, úgy foglalt állást, hogy ennek nincs jelentősége, hiszen ez az időszak már a szerződés megszűnése utáni időre vonatkozott, a felperes üzleti titkát is érinti, az I. rendű alperes pedig e beszámítási kifogását a kiegyenlítés méltányos volta körében terjesztette elő.

A rész- és közbenső ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a felperes keresetét jogalapjában teljesítő közbenső ítélet megváltoztatásával a felperesi kereset egészbeni elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet ekörbeni hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, valamint a felperes perköltségbeni marasztalását kérte.

A 2012. október 25. napján kelt felmondás tekintetében vitatta, hogy saját maga a szerződést megszegte. Utalt a felperesi törvényes képviselők (74. számú jegyzőkönyvbe foglalt) személyes meghallgatása során előadottakra. Eszerint a felperes a páciens számláját megkapta azért, hogy azt átformázza a társadalombiztosító által elfogadott formába.

Állította, hogy a felperes már 2011. évben is megkapta az elszámolásokat és a betegszámlákat, amelyeket össze tudott hasonlítani.

A szerződés 7. pontja vagylagos lehetőségként szabályozta az I. rendű alperesi kötelezettséget, mely szerint az elszámolások vagy a számlamásolat felperes részére történő megküldésével is teljesíthette

a kötelezettségét.

A felperesnek lehetősége volt az elszámolások vizsgálatára és ellenőrzésére, amennyiben pedig ezt megtehetette, úgy a régi Ptk. 316. § (1) bekezdése alapján a szerződésszegésből igényt csak akkor támaszthatott volna, hogyha az erre irányuló jogait fenntartja a szerződésszegésről tudva, elfogadott teljesítés esetén. Állította, hogy az elszámolás mellett eredeti betegszámlákat már 2011. évben a szerződéses kapcsolat első évében is kapott a felperes. Utalt arra, hogy a felperesi törvényes képviselő úgy nyilatkozott, hogy 2012. szeptember 30-át megelőzően a számlázás módját nem kifogásolta. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes az eredeti számlaküldési kötelezettségének nem tett eleget, hiszen a szerződés alapján ilyen kötelezettsége nem volt az I. rendű alperesnek, ezért azt meg sem szeghette.

Iratellenesnek tartotta azt a megállapítást, hogy a jutalék egyoldalú csökkentése az I. rendű alperes részéről szerződésszegést jelentett. **K.A.** október 1. napján kelt levele, amely a jutalék 10%-ra csökkentésére vonatkozott, lényegében nem egyoldalú módosítást jelentett, csupán egy szerződésmódosítási szándékot jelzett. A módosítási szándékot felperes ismerte, erről a felek egymással tárgyaltak. A megkezdett tárgyalások okán azonban a felperes nem vált arra jogosulttá, hogy a Google kampány finanszírozását egyoldalúan, bármilyen egyeztetés vagy figyelmeztetés nélkül abbahagyja és ezzel egyidejűleg **S.P.** hozzáférését megszüntesse. Nem vitatott tény, hogy 2012. október 9-én a Google hirdetési kampányok finanszírozását a felperes leállította, ezzel olyan súlyos szerződésszegést követett el, amelyről törvényes képviselőjének nyilatkozata szerint is tudta, hogy I. rendű alperes üzleti érdekeit súlyosan és igen jelentős mértékben megsérti, amely a szerződés felmondását megalapozta.

A felperes igazoltan az I. rendű alperes tudomása és előzetes hozzájárulása nélkül különböző domain neveket regisztrált a klinikával összefüggésben, amelyek kizárólagos tulajdonjogát nem ruházta át az I. rendű alperesre. **Ó.P.** tényleges ügynöki tevékenységet 2012 novemberétől fejtett ki, ezt megelőzően a személyéről csupán tárgyalások folytak. A klinikával összefüggésben minden domain név kizárólagos tulajdonjoga az I. rendű alperest illette, mindezen túl a felperesi törvényes képviselő maga nyilatkozott úgy, hogy tudott arról, hogy a klinikának más országokban ügynökei vannak, arról is tudott, hogy ezeknek az ügynököknek kizárólagosságot biztosított a **K... D...** a saját területükön. A felperes tisztában volt azzal, hogy a szerződés alapján őt megillető exkluzivitás francia nyelvterületre szólt. A felperes tehát megszegte ügynöki tevékenysége megbízása terjedelmét azzal, hogy nem csak a szerződésben meghatározott földrajzi területről meghatározott tulajdonsággal rendelkező potenciális ügyfeleket igyekezett szerezni, hanem megbízójával, vagyis az I. rendű alperessel üzleti és szerződéses kapcsolatban álló egyéb ügynökök kizárólagosságával védett földrajzi területről is ügyfeleket szándékozott szerezni.

Az ítéletnek a felek szóbeli megállapodásának jogi minősítésével kapcsolatos okfejtése ellentmondásos, mivel a beszámítási kifogást a szóbeli megállapodás alapján a Pacta sunt servanda elvére történő kifejezett hivatkozással utasította el, ugyanakkor az ügynöki jutalékból történő egyes levonások szerződésszerűségét azért nem találta bizonyítottnak, mert írásban nem kerültek rögzítésre. A felperes a szerződésben rögzített total treatment cost jelentésével és tartalmával tisztában volt. A felperes arról is tudott, hogy nemcsak az arany bekerülési árával, a költségek gyógyszeresomaggal és a jégzselével csökkentésre kerülnek. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet levonásokra vonatkozó megállapításai iratellenesek és okszerűtlenek.

A kiegyenlítés iránti igénnyel kapcsolatban a Kütv. 18. § (1) bekezdés a) és b) pontja többszörös konjunktív, együttes feltételt tartalmaznak, amely valamennyi elemét igazolni volt szükséges. Ezen

igazolások kötelezettségének a felperes nem tett eleget. A Kútv. 10. § (2) bekezdése alapján a felperes részére mindaz a jutalék megfizetése került, amely olyan ügyfelekkel kötött szerződések alapján járt, akiket a felperes még a szerződés fennállása alatt szerzett. A szerződés megszűnése után azonban a felperes már egyáltalán nem nyújtott semmilyen segítséget az általa szerzett pácienseknek a klinikákra történt utazásban, ezt a szolgáltatást az I. rendű alperesnek pótolni kellett. A szerződés megszűnése után a Kútv. 10. § (3) bekezdése alapján az arányos jutalék felperes részére megfizetésre került. A kiegyenlítéssel kapcsolatban annak vizsgálata és felperes által történő bizonyítása lett volna indokolt, hogy az I. rendű alperesi klinika a kereskedelmi-ügynöki szerződés megszűnését követően is jelentős előnyre tett-e szert. A felperes a kiegyenlítéssel összefüggésben csak és kizárólag a méltányosság kérdésével foglalkozott, a többi konjunktív jogszabályi feltétel fennállását nem igazolta. A felperes kiegyenlítés iránti igénye elsődlegesen a Kútv. 19. § a) pontja alapján megalapozatlan, mivel a kereskedelmi-ügynöki szerződés azonnali hatályú felmondása jogszerű volt. Másodlagosan pedig azért, mert a felperes egyáltalán nem bizonyította a 18. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglalt konjunktív feltételek fennállását.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az I. rendű alperes perköltségben való marasztalását indítványozta.

A számlák megküldésével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a felperesi törvényes képviselők a 74. sorszámú jegyzőkönyv szerinti előadása alapján is igazolható, hogy a felperes 2012 nyarán történt kimutatás ellenőrzése során szembesült azzal, hogy az I. rendű alperes olyan levonásokat is eszközölt a jutalékalapból, amelyekre a szerződés alapján nem volt lehetősége. Az ezzel kapcsolatos kifogását - a helytelen jutalékszámítási módszert - a szerződés felmondása előtt, 2012. szeptember hónapban megküldte az I. rendű alperesnek.

A felperesi törvényes képviselők azt hangsúlyozták, hogy bár tudtak arról, hogy a klinika időnként kedvezményt ad az ügyfeleknek, de azt nem, hogy ezek a kedvezmények a felperes jutalékalapját csökkentik.

Az I. rendű alperes a felek közötti viták, konszenzus ellenére igazolhatóan 2011. októbertől egyoldalúan csökkentette a jutalékokat (F/9. szám alatti iratok igazolásai).

A Google hirdetések finanszírozásának felfüggesztése indokolt volt, ebben a körben is utalt az elsőfokú közbenső ítélet vonatkozó indokolására.

A perbeli szerződés felperes tevékenysége tekintetében földrajzi korlátozást nem tartalmazott, csupán azt szabályozta, hogy a felperes potenciális francia nyelven beszélő ügyfeleket köteles közvetíteni. Vitatta, hogy a blogok és honlapok létrehozásával más földrajzi területekről akart volna ügyfeleket szerezni, mivel az általa bevezetett rendszerrel valamennyi ügynök segítése volt a célja.

Kiemelte, hogy a beszámítási kifogás értékelése során - az elsőfokú bíróság írásbeli megállapodás hiányában, de a felek közötti megállapodás, konszenzus alapján - fogadta el Google hirdetésekre fordítandó 50 euró hozzájárulási összeg elszámolását.

Határozottan cáfolta azt az I. rendű alperesi állítást, hogy a kiegyenlítés jogszabályi feltételeit nem igazolta.

Hivatkozott arra, hogy e kereseti kérelem tekintetében az elsőfokú eljárás során számos beadványában bizonyította a konjunktív feltételek fennállását, így különösen a 2015. november 25-ei beadvány V. pontban, 2016. február 29-ei beadvány 11-15. pontokban, és a 2018. március 9-ei beadvány a II./4-10. pontokban.

Az ítélet tábla nem érintette az elsőfokú rész- és közbenső ítéletnek - fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedett az I. rendű alperessel szemben 381.200 euró kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelem elutasítását tartalmazó (részítéleti), valamint a keresetet a II. rendű alperessel szemben egészében elutasító (részítéleti) rendelkezéseit az 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján.

A fellebbezés tartalmában a közbenső ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb eljárás és újabb határozathozatal utasítására is irányult, ugyanakkor az I. rendű alperes nem jelölte meg konkrétan a jogszabályhelyeket, amelyre ezen indítványát alapította.

Az ítéletábra elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta, mivel annak megalapozottsága az elsőfokú közbenső ítélet érdemi felülvizsgálatát kizárja.

Az elsőfokú bíróság eljárása alatt nem történt olyan súlyú eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tette volna, hiszen az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a szükséges bizonyítást lefolytatta, döntését a bizonyítékok okszerű, a logika szabályainak megfelelő mérlegeléssel hozta meg (r.Pp. 206. §) és döntését lényegében megfelelően indokolta (r. Pp. 221.§).

Minderre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú közbenső ítélet hatályon kívül helyezésére nem látott okot, azt érdemben - a fellebbezés és az ellenkérelem korlátai között - bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezés elbírálásához a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a vonatkozó jogszabályokat helyesen alkalmazta. Érdemben helytálló következtetést vont le és ennek továbbutalásaként helyesen állapította meg, hogy a kereseti kérelmek jogalapja fennáll.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokolásával nagyobb részben egyetértett, azonban az egyes kereseti kérelmek tekintetében az alábbiakat emeli ki.

I. Jutalék hátralék

Nem vitásan a felperes, mint ügynök és az I. rendű alperes, mint megbízó között 2010. február 18. napján írásban határozott idejű - 2010. március 1-jétől 2010. december 31-éig tartó - kereskedelmi ügynöki szerződés megkötésére került sor.

A szerződés a felek jogviszonyára vonatkozó jogválasztási kikötést nem tartalmazott, a felek egyező alávetési nyilatkozata szerint a magyar jog alkalmazását fogadta el.

Az elsőfokú bíróság a magyar jog vonatkozó, a 2000. évi CXVII. törvény (Kütv) és az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) releváns rendelkezéseit alkalmazta.

Nem vitásan a felek a szerződés határozott ideje lejártát követően, azt határozatlan idejűvé alakították át, amelyet - mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt - a Kütv. 15. § (2) bekezdése alapján, a hivatkozott jogszabályhely ekörben egyértelmű, amely szerint „a határozott időre kötött szerződés teljesítését a felek a határozott idő lejártá után tovább folytatják, a szerződés határozatlan időtartamúvá alakul át”.

A Kütv. 4. §-a szerint a kereskedelmi ügynöki szerződés érvényességéhez annak írásba foglalása szükséges. E rendelkezéstől a felek nem térhetnek el.

A jogszabályhelyben foglalt korlátozás szerint figyelemmel a szerződés írásbeli módosításának hiányára a feleknek csak a szerződés teljesítésére, továbbfolytatására volt lehetőségük az eredeti (határozott idejű és utóbb határozatlan idejűvé alakult) szerződés szerinti teljesítésre, összhangban a

Kütv. 4. §-ban rögzített formakényszerrel, azon követelménnyel, hogy a kereskedelmi ügynöki szerződés érvényességéhez annak írásba foglalása szükséges, amelytől a felek nem térhettek el.

Ebből következően amennyiben a felek a szerződés tartalmát - adott esetben a jutalék mértékét, számítását - érintő módosítást kívántak megvalósítani, azt csak írásban teheték volna meg.

A szerződés 9. pontja rendezi a felperest illető jutalékszámítást, a 10. pont a Franciaországban felmerült hirdetési költségek felperesi fizetési kötelezettségeit szabályozza, ezentúl a költségekről a szerződés 15. pontja tartalmaz rendelkezést.

A felperes az elmaradt jutalékhátralék iránti igényét lényegében az I. rendű alperes általi régi Ptk. 318. § (1) bekezdésére és a Kütv. 17. §-ába foglalt rendelkezése megsértésére alapította.

Az igény megalapozottsága tekintetében figyelemmel a fentebb kifejtettekre, a felek között az írásbeli, eredeti szerződés alapján történő elszámolás mellett/után hozható megalapozott döntés.

Nem vitásan a felek között 2012. október 25-én a jogviszony megszűnt, ezt követően teljesítésre nem került sor.

Az elszámolás során az írásbeli szerződés szerinti tartalom, rendelkezések az irányadóak, annak azonban nincs akadálya, hogy a felek által nem vitatott, elismert, egyezően előadott tételek, költségek az elszámolás során értékelésre kerüljenek. Ezen elszámolás eredményeként állapítható meg, hogy a felperest mely összegű jutalék illeti meg az I. rendű alperessel szemben.

II. Kiegyenlítés

A kiegyenlítés feltételeit a Kütv. 18. §-a és 19. §-ai szabályozzák.

A jogszabályhelyek szerint:

A Kütv. 18. § (1) bekezdése szerint a kereskedelmi ügynök a megbízótól a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnése esetében kiegyenlítést követelhet, ha

a) a kereskedelmi ügynök a megbízó számára új ügyfeleket szerzett, és a megbízó a kereskedelmi ügynök által szerzett ügyfelekkel fennálló üzleti kapcsolatokból a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnését követően is jelentős előnyre tesz szert, és

b) a kiegyenlítés megfizetése az összes körülményre figyelemmel méltányos, különös tekintettel arra, hogy a kereskedelmi ügynök a szerződés megszűnése következtében elveszíti olyan jutalékhoz való jogát, amely őt a szerződés hatályban maradása esetén az általa szerzett ügyfelekkel a jövőben létrejövő szerződések után megilletné.

(2) Az új ügyfél szerzésével egy megítélés alá esik, ha a kereskedelmi ügynök a korábbi ügyféllel fennálló üzleti kapcsolatot olyan lényegesen kibővíti, hogy az megfelel egy új ügyfél megnyerésének.

(3) A kiegyenlítés összegének arányosnak kell lennie az (1) bekezdés b) pontja szerinti jutalékvesztéssel, de nem haladhatja meg a kereskedelmi ügynök által a megelőző öt évben kapott díjazás átlagából számított egyévi összeget, öt évnél rövidebb kereskedelmi ügynöki szerződés esetén pedig a szerződés időtartama alatt kapott díjazás éves átlagából számított összeget.

(4) A kiegyenlítés megfizetése nem érinti a kereskedelmi ügynök más jogcímen felmerülő kártérítési igényét.

(5) A kiegyenlítéshez való jog akkor is fennáll, ha a kereskedelmi ügynöki szerződés a kereskedelmi ügynök halála (jogutód nélküli megszűnése) miatt szűnik meg.

(6) A kiegyenlítés iránti igényt a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnését követő egy éven belül közölni kell a megbízóval. E határidő elmulasztása jogvesztéssel jár.

19. §-a értelmében nem illeti meg kiegyenlítés a kereskedelmi ügynököt, ha

a) a megbízó a szerződést a kereskedelmi ügynök szerződésszegése miatt mondta fel azonnali hatállyal, vagy

b) a kereskedelmi ügynök mondta fel a szerződést, kivéve, ha a felmondást a kereskedelmi ügynök életkora, olyan testi fogyatkozása vagy betegsége, vagy a megbízó olyan magatartása indokolta, amely miatt a tevékenység folytatása a kereskedelmi ügynöktől nem várható el, vagy

c) a kereskedelmi ügynök a megbízó hozzájárulásával a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit harmadik személyre ruházza át.

Az elsőfokú bíróság a Kútv. 19. § a) pontja alapján helyesen vizsgálta elsődlegesen azt, hogy az I. rendű alperes felmondása jogszerű volt-e, hiszen a kiegyenlítés iránti igény jogalapját az esetleges jogszerű azonnali hatályú I. rendű alperesi felmondás kizárta volna.

A felek írásbeli szerződése a szerződés azonnali hatályú felmondással történő megszüntetésére kifejezett rendelkezést, feltételeket nem határoz meg, így a jogviszonyra ekörben a Kútv. 17. §-a irányadó.

A Kútv. 17. §-a szerint pedig bármelyik fél a kereskedelmi ügynöki szerződést azonnali hatállyal felmondhatja, ha a másik fél a szerződésben vállalt vagy e törvény alapján fennálló kötelezettségét súlyosan megszegi. A szerződésszegés jogkövetkezményeire egyebekben a Polgári Törvénykönyv szabályai irányadók.

A szerződés a felperes kötelezettségeit az 1., 10., 12., 13., 15., és 17. pontokban, míg az I. rendű alperes kötelezettségeit a 3., 4., 5., 7., 8., 9., és 13. pontokban szabályozza.

Az elsőfokú bíróság a felek magatartásának és kötelezettségszegésük jellegének vizsgálatát követően, okszerűen, a r. Pp. 206. §-a szerinti mérlegeléssel helyesen vonta le azt a következtetést, hogy az azonnali hatályú felmondás nem volt jogszerű, ezen megállapítással az ítéletábra egyetértett, az indokokat ehelyütt megismételni nem kívánja, a jogorvoslati kérelem tükrében azonban még az alábbiakat emeli ki.

I. rendű alperes magatartása

A számlák felperes részére történő megküldése, mint követelmény tekintetében az ítéletábra rámutat arra, hogy a szerződés 7. pontja valóban alternatív lehetőségként szabályozta, hogy a megbízó I. rendű alperes a számla másolatát vagy az elszámolást volt köteles a felperes részére megküldeni.

Az I. rendű alperes helyesen utalt arra, hogy önmagában azzal, hogy nem számlát, hanem elszámolást küldött a felperesnek, a szerződési kötelezettségét nem szegte meg.

Amennyiben azonban igazolható, hogy az I. rendű alperes már a jogviszony kezdete óta az elszámolásaiban nem a szerződés szerinti jutalék számítást alkalmazta, úgy a szerződés szerinti főkötelezettségét megszegte.

A szerződés 13. pontja mindkét fél részére egyedüli és kizárólagos partnerséget írt elő.

Az I. rendű alperes 2012. március 9-én alügynök bevonásáról tájékoztatta felperest, amelyhez a felperes nem járult hozzá.

Az I. rendű alperes igazolhatóan 2012. október 1-jétől az írásbeli szerződéstől eltérően az általa egyoldalúan meghatározott és felperes által el nem fogadott mértékre csökkentette az ügynöki díjat, amellyel lényegében a szerződés 9. pontja szerinti és a Kütv. 7. § (1) bekezdése szerinti alapvető, lényegében a jogviszony természetére vonatkozó kötelezettségét szegte meg, amely olyan súlyos szerződésszegés, amely már önmagában a felperesi azonnali hatályú felmondást alapozta volna meg.

A felperes magatartása

A felperes állított és igazolt szerződésszegésére a szerződés 15. pontjában foglalt, a Google hirdetések finanszírozásának 2012. október 9-étől történő felfüggesztése volt, amelyre már olyan időpontban került sor, amikor az I. rendű alperes maga is a szerződés szerinti kötelezettségét megszegte.

A felperes által létrehozott blogok és honlapok tekintetében az elsőfokú bíróság érvelését, okfejtését az ítélet táblája elfogadta.

Ugyancsak helytálló a felperes azon érvelése, amely szerint a felek közötti szerződés 1. pontjában foglaltakat sem sértette meg, mert az adott rendelkezés nem tartalmaz földrajzi korlátozást, ugyanakkor a 13. pontban foglalt kizárólagosságot pedig a fentebb hivatkozottak alapján először az I. rendű alperes szegte meg.

A felperes kétségkívül 2012 augusztusában az I. rendű alperes tudta nélkül regisztrált és hozott létre honlapokat francia nyelvterületen kívül, azonban azokat még a felmondást megelőzően 2012. október 5-én törölte.

Az ítélet táblája a vonatkozó jogszabályhelyben foglaltak alapján a szerződő felek magatartását, szerződési kötelezettségeik megszegését vizsgálva az elsőfokú bírósággal egyező álláspontra jutott, és úgy foglalt állást, hogy az I. rendű alperes részéről valóban súlyos szerződésszegésre korábban került sor, mint a felperesi hivatkozott szerződésszegésekre, amely az I. rendű alperesi felmondás jogszerűségét kizárja.

Ekörben az ítélet táblája kiemeli, hogy a szerződés a felperes részére kizárólagos jogosultságot keletkeztetett francia nyelvterületen, és ezen kizárólagosságot az I. rendű alperes az alügynök bevonásával sértette meg és ezáltal a kizárólagosság jogviszonybeli jelentőségét relativizálta, következésképpen a felperes kizárólagosságot sértő és utóbb megszüntetett (kizárólagossággal érintett területen túli) eljárásának már nincs ügydöntő jelentősége.

A Kütv. 19.§-ban foglalt feltétel hiányában a Kütv. 18. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglaltak fennállását volt szükséges vizsgálni.

Az elsőfokú bíróság következtetéseivel az ítélet táblája maradéktalanul egyetért, azt megismételni nem kívánja, azonban rámutat arra, hogy a fellebbezés azon érvelése, mely szerint a felperes csupán a b)

pontban foglalt méltányosságot hangsúlyozta és próbálta - eredménytelenül - igazolni, nem fog helyt.

A kiegyenlítés a) pontban foglalt "jelentős előny szerzése" feltétel tekintetében helyesen hivatkozott arra a felperes, hogy tételes bizonyítás nem, csupán valószínűsítési kötelezettség terheli a Kütv. törvényi indokolása alapján is, amelynek eleget tett. Az a) pontban foglalt új ügyfél feltétel pedig nem a szerződés megszűnése utáni új ügyfelekre, hanem a szerződés fennállása alatt közvetített ügyfelekre vonatkozik.

Az a körülmény pedig, hogy a Kütv. 10. § (2) bekezdése alapján az I. rendű alperes megfizette a felperesnek a jutalékot, a kiegyenlítés tekintetében nem vehető figyelembe, mivel a kiegyenlítés nem a szerződés megszűnését követő, a jövőbeni szerződések után járó jutalékot kompenzálja, hanem a kiegyenlítés célja a törvény indokolása szerint - ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt - jutalék rendszerű díjazásuk olyan kiegészítése, melyek a felek szolgáltatásának értékegyensúlyát kívánja fenntartani, tekintettel arra, hogy az ügynök tevékenysége következtében, de már a szerződés megszűnését követően a megbízó - továbbra is - eredményt realizál.

A felperes az ellenkérelmében jelölt és már az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítékaira alappal hivatkozott, mert azokkal megfelelően bizonyította a jogszabályhelyben foglalt együttes feltételek fennállását. Ugyancsak helyesen utalt a bírói gyakorlat körében a Győri Ítéltábla II.20.170/2012/4. számú ítéletében, valamint a Kütv. törvényi indokolásában foglaltakra.

Az ítéltábla megjegyzi, hogy nem csupán a törvény indokolása, de a vonatkozó 865/653/ EK tanácsi Irányelv kártalanításra vonatkozó rendelkezései is azonos célok mentén szabályozzák a kiegyenlítés feltételeit.

A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét az ítéltábla a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű alperesi perköltségviselési kötelezettség a pervesztesség következménye (Pp. 78. § (1) bekezdés).

Az I. rendű alperes köteles a pernyertes felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült mérsékelt összegű perköltségének megfizetésére.

Az ügyvédi munkadíj meghatározása során az ítéltábla figyelembe vette a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendeletet, annak tényét, hogy az eljárás a jogalap szintjén zárult le, valamint értékelte a kifejtett képviseleti tevékenység módját és körét, továbbá a per nehézségi fokát.

Budapest, 2019. május 2.

dr. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

. Bicskei Ildikó s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

Fővárosi Ítéltábla
20.Gf.40.130/2020/10-I.

A Fővárosi Ítéltábla a Lakatos, Köves és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Köves Péter ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek a Magyar György és Társai Ügyvédi Iroda (**cím.**, ügyintéző: dr. Magyar György ügyvéd) által képviselt **alperes neve (II. rendű alperes címe.)** alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. január 29. napján meghozott 13.G.41.152/2013/208. számú ítélete ellen a felperes 209. és az alperes 210. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtatja meg, hogy mellőzi az alperest a felperes javára kiegyenlítés és perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését;

a hátralékos kereskedelmi ügynöki jutalék tekintetében kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 13.955,15 (tizenháromezer-kilencszázötvenöt egész tizenöt század) eurót, valamint ezen összeg után 2014. március 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes, az Európai Központi Bank által meghatározott alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletének keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 610.213 (hatszáz tízezer-kétszáz tizenhárom) forint elsőfokú, valamint 514.957 (ötszáz tizennégyezer-kilencszázötvenhét) forint ügyvédi munkadíjból és 1.530.480 (egymillió-ötszáz harmincezer-négy száznyolcvan) forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

Felhívja a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalát, hogy az El 00286/2015. elnöki letéti számon kezelt 4.237.355 (négy millió-kétszáz harminchétezer-háromszázötvenöt) forint perköltségbiztosítékot utalja ki az alperesnek.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes megváltoztatott keresetében 70.896 euró kiegyenlítés, valamint 64.680,40 euró elmaradt jutalék megfizetésére kérte kötelezni az alperest az önálló kereskedelmi ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Kűtv.) 18., illetve 17. §-alapján. Kérte továbbá a teljes összeg után az alperes késedelmi kamatokban való marasztalását 2012. november 30. napjától a kifizetésig az Európai Központi Bank által meghatározott mértékben.

[2] Előadta, hogy a felek által megkötött önálló kereskedelmi ügynöki szerződést az alperes jogellenesen mondta fel, a Kűtv. 18. §-ának feltételei fennállnak, így kiegyenlítésre jogosult. Az

elmaradt jutalékkal kapcsolatos igényét arra alapította, hogy az alperes önkényesen csökkentette a szerződésben kikötött 15%-os mértékű jutalékot, valamint az arany ellenértékén kívül további, jogszerűtlen levonásokat eszközölt. A szerződés szerinti 15% mértékű jutalékkal számolva 2014. február végéig összesen 279.339,60 euró megfizetésére lett volna köteles az alperes, ezzel szemben csak 203.502,2 eurót fizetett meg. A különbséget 11.150 euró taxiköltséggel csökkentendő, így az alperes jutalék címén fennálló tartozása 64.680,40.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta jogalapját és összecszerúségét is. A jutalék alapját a felperessel egyezően 1.816.642 euróban jelölte meg, azonban álláspontja szerint a jutalék a taxiköltségen felül is csökkentendő a Kútv. 10. § (3) bekezdése alapján, mert a szerződés megszűnését követően nem a felperes, hanem dr. **Ó. P.** közvetítői tevékenységének eredményeként tett szert bevételre.

[4] A Fővárosi Törvényszék 13.G.41.152/2013/171. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperest az alperessel szemben hátralékos kereskedelmi ügynöki jutalék és a Kútv. 18. §-a szerinti kiegyenlítés illeti meg. A felperes által eredetileg előterjesztett kártérítési keresetet, valamint a korábbi II. rendű alperessel, a **K.... D....** ... Korlátolt Felelősségű Társasággal szembeni keresetet részítéletében elutasította. A Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.072/2019/5-I. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletének nem fellebbezett keresetet elutasító részítéleti rendelkezéseit nem érintette, fellebbezett közbenső ítéleti rendelkezését helybenhagyta.

[5] A jogerős közbenső ítélettel szemben az alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, ami egyaránt érintette a jutalék és a kiegyenlítés jogalapjának fennálltát megállapító rendelkezést.

[6] Az elsőfokú bíróság a Kúria felülvizsgálati eljárásban született határozatát megelőzően meghozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 70.896 eurót és annak 2013. január 15. napjától a kifizetés napjáig járó LIBOR szerinti évi 0,455% késedelmi kamatát, valamint 196.800 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és rendelkezett a perköltségbiztosíték felperes részére történő visszautalásáról.

[7] Ítéletének indokolásában tényként rögzítette, hogy a felperes és az alperes 2010. február 18. napján kereskedelmi ügynöki szerződést kötöttek egymással, melyben a felperes mint ügynök vállalta, hogy franciául beszélő pácienseket küld az alperesi megbízóhoz fogászati kezelés céljából Franciaország, Belgium és Svájc franciául beszélő területeiről. A szerződést a felek határozott időtartamra kötötték 2010. március 1-től 2010. december 31-ig terjedő időre, majd a szerződés határozatlan idejűvé alakult. A szerződés 2012. október 25-én szűnt meg az alperes azonnali hatályú felmondásával, melyet a felperes elfogadott.

[8] A felperes a jutalék kifizetésére a betegek által megfizetett számla alapján jogosult, melyből a taxi és a visszautazás költségeinek fele - 50 euró - levonásra kerül. A jutalék 50 vásárlóig a teljes kezelési költség 15%-a, míg az 51. vásárlótól a jutalék 10%. A szerződés 9. pontja szerint az alperes a teljes kezelési költség (total treatment cost) vállalta a jutalék megfizetését. Ez az összeg, amit a betegek fizetnek, s ebből a taxi és visszautazás költségeinek felét (bánatpénzként 50 euró személyenként) levonja.

[9] A felek 2012. januárjától abban állapodtak meg, hogy az 50 euró levonása helyett ezt az összeget a felperesnek hirdetésre kell költenie, majd 2012. áprilisától az alperes vállalta, hogy 50 eurót fizet páciensenként, melyet a felperes szintén 50 euróval egészít ki. A felek között vita bontakozott ki az elszámolásról abban a tekintetben, hogy mi a levonás alapja, s milyen levonások

alkalmazhatóak. A felperes elfogadta a levonást a fogászati arany tekintetében, az egyéb levonásokat vitatta.

[10] Ítéletének jogi indokolásában utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az alperes összecszerű adatszolgáltatását, a 199. sorszámú beadvány mellékletét képező táblázatot 2020. (helyesen: 2019.) október 11. napján kapta meg, így a 2020. (helyesen: 2019.) október 30. napján kelt, 201. sorszámú beadványban előadott keresetváltoztatás 30 napon belüli, azaz nem késett el a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: r.Pp.) 146/A. § (1) bekezdése értelmében.

[11] Idézte a Kütv. 18. § (1) - (4) bekezdéseit és rögzítette, hogy a Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.072/2019/5-I. számú jogerős közbenső ítélete megállapította, hogy a Kütv. 18. § (1) bekezdés a) és b) pontjának feltételei fennállnak. A felperes kiegyenlítést követelhet, ezért a kiegyenlítés megállapítása szempontjából releváns adatokat vizsgálta. Szükségtelennek tartotta az alperes által ebben a körben felajánlott további bizonyítást. Rögzítette, hogy a felperes által közvetített betegek által fizetett számlák végösszege összesen 1.816.642 euró volt, melyből a perbeli szerződés időtartama alatt 1.219.630, ezt követően 2014. márciusig 597.012 eurót fizettek meg. Az alperes az általa megfizetett jutalék összegét csökkentette arra tekintettel, hogy 5%-ot dr. **Ó. P.** részére tartott méltányosnak téríteni az általa elvégzett tevékenység ellenértékéért.

[12] Megállapította, hogy a felek között fennállt közvetítői jogviszony megszűnt, azt nem a felperes mondta fel, a felmondásra a megbízó érdekkörében felmerült okból került sor, így a kiegyenlítés nyújtása méltányos figyelemmel arra, hogy a felperes által létrehozott kapcsolat nyomán utóbb további kezelés végett visszatérő, újabb számlákat kifizető betegek miatt milyen jelentős előny jelentkezik az alperesnél.

[13] Kifejtette, hogy a felperes a szerződés megszűnéséig terjedő időre alappal érvényesíti a teljes jutalékot, ami a szerződés alapján őt megillette. Nem formálhat azonban igényt arra, hogy megkapja az utóbb visszatért betegek után járó teljes jutalékot és a becsléssel számított kiegyenlítést is. Vagy az egyiket, vagy a másikat követelheti, kétszeresen azonban nem érvényesíthet igényt az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) C-338/14. számú határozatára is figyelemmel. Az elsőfokú bíróság azért a szerződés megszűnéséig az elmaradt jutalék, majd azt követő időszakra a kiegyenlítés alkalmazása mellett döntött.

[14] A szerződés megszűnéséig 189.084,90 euró jutalékra vált jogosulttá a felperes, ami 32 hónappal számolva havi 5.908,9 eurót jelent. Egyévi időtartammal számolva így a kiegyenlítés mértékét 70.896,8 euróban határozta meg.

[15] Az elmaradt jutalékigény tekintetében megállapította, hogy mivel a felperes 203.502,2 euró összeget kapott jutalékként, a szerződés megszűnéséig pedig 189.084,90 euróra vált jogosulttá, az alperes valójában 14.417,3 euró túlfizetést teljesített, ezért a felperes a szerződés megszűnéséig elmaradt jutalék címén további összegre nem tarthat igényt.

[16] Az elsőfokú bíróság ezért kizárólag kiegyenlítés címén marasztalta az alperest, az elmaradt jutalék tekintetében pedig elutasította a keresetet.

[17] Az ítélet ellen a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

[18] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő teljes helytadást kérte. Másodlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult az

az r.Pp. 252. § (3) bekezdése alapján. Hangsúlyozta, hogy fellebbezése nem támadja az alperest kiegyenlítés megfizetésére kötelező rendelkezést és az alperes által indítványozott további bizonyítás mellőzését. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló iratok alapján meghozható az érdemben helyes ítélet, hatályon kívül helyezésre csak akkor lehet szükség, ha ezt az álláspontját nem oszttja az ítélőtábla.

[19] Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet iratellenes, mert az elmaradt jutalékot kifejezetten a szerződés megszűnését megelőző munkájára tekintettel érvényesíti részben olyan ügyfelek után, akiknek a fogászati kezelését az ügynöki szerződés megszűnését követően fejezte be az alperes, és amit a Kútv. 18. § (4) bekezdése megenged. A kiegyenlítés és az elmaradt jutalék iránti igény együttes érvényesítése nem vezethet az EUB C-338/14. számú ítéletében hivatkozott kétszeres kártalanításhoz. Az elmaradt jutalék kapcsán ugyanis azt az igényét érvényesíti, hogy a szerződés fennállása alatt az alperes által a szerződés rendelkezéseivel ellentétesen meg nem fizetett jutalék teljesítésre kerüljön, ami független a kiegyenlítéstől. Ennek oka, hogy az alperes a szerződésben rögzített díjhoz képest különböző levonásokat eszközölt, továbbá 15% helyett 10, illetve 5%-os jutalékot fizetett.

[20] Iratellenes az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása is, hogy az alperes a szerződés megszűnéséig 203.502,2 eurót teljesített, ezt az összeget ugyanis 2014 februárjáig fizette meg. A szerződés megszűnéséig ezzel szemben 164.850,96 eurót fizetett az alperes, ami 24.233,94 euróval kevesebb, mint a szerződés megszűnéséig járó 189.084,90 euró. Ez az összeg tehát még akkor is járna, ha a szerződés megszűnését követő időre nem érvényesíthetne jutalékigényt.

[21] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a kiegyenlítés csökkentését kérte legfeljebb 10.000 euró összegre, továbbá a perköltségre vonatkozó rendelkezés ennek megfelelő megváltoztatását. Kérte bizonyítás lefolytatást, tanúk kihallgatását a 202. sorszám alatti beadványában megjelölt körben, szükség esetén az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra utasítását. Fellebbezése kifejezetten csak az alperest kiegyenlítés megfizetésére kötelező, illetve a perköltségről határozó rendelkezést támadta. Utalt arra, hogy a felperes 2019. október 30-ai beadványában előterjesztett keresetváltoztatása elkésett, hiszen már 2015. március 11-én előterjesztette az érdemi ellenkérelmét, ezért azt az elsőfokú bíróságnak el kellett volna utasítania az r.Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján.

[22] A Kúria a másodfokú eljárás alatt meghozott, 2020. november 4-én kelt Pfv.V.21.067/2019/13. számú közbenső és részítéletével a jogerős közbenső ítéletet a kiegyenlítésre vonatkozó részében hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét ebben a körben megváltoztatta és a keresetet elutasította. A jogerős közbenső ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését is hatályon kívül helyezte és rendelkezett a kiegyenlítésre vonatkozó kereset kapcsán felmerült első és másodfokú perköltségről.

[23] Ezt meghaladóan - a hátralékos kereskedelmi ügynöki jutalékokra vonatkozó részében - a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartotta.

[24] Az elmaradt jutalék tekintetében rögzítette, hogy a Kútv. 8. §-a tartalmazza a díjazás szabályait, azok azonban csak a felek eltérő megállapodásának hiányában alkalmazandók. A felperest megillető díjazásról ezért a közte és az alperes között létrejött szerződés tartalmából kiindulva kell állást foglalni. A szerződés tartalmából az következik, hogy a jutalék alapja az a kezelési költség, amit a beteg a számla alapján fizet. Az alperes akkor érvényesíthet levonásokat a jutalék alapjából vagy összegéből, ha arra nézve a felek megállapodtak. Az alperes pusztán állította, de nem bizonyította, hogy a csökkentett összegű teljesítéseket a felperes a szerződésszegésről tudva

fogadta el, így az r.Ptk. 316. §-a nem volt alkalmazható.

[25] Jogsabálysértés nélkül következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által indokolatlan levonások történtek, ezáltal kevesebb jutalékot fizetett meg a felperesnek, mint amennyi őt a kereskedelmi ügynöki szerződés alapján megillette. A jogerős ítéletben a másodfokú bíróság félreérthetően fogalmazott, mivel az elszámolás nem a jutaléki igényt, hanem annak összecszerúségét alapozza meg. Így nem ellentmondásos, hogy az ügyben közbenső ítéletet hozott.

[26] A kiegyenlítésre vonatkozóan megállapította a Kúria, hogy nem volt jogellenes az alperes azonnali hatályú felmondása. A felperes ugyanis a hirdetések leállításával lényegében a főtevékenységét nem teljesítette. A felperes nem bizonyította az alperes szerződésszegését, de az akkor sem jogosította volna fel őt egy másik vagy súlyosabb szerződésszegésre. A jogszabálynál fogva ezért nem illeti meg kiegyenlítés a felperest.

[27] Az alperes a Kúria közbenső és részítéletére hivatkozva hangsúlyozta, hogy a kiegyenlítés iránti igény jogalapjának hiányában a felperest az összecszerűen megállapított kiegyenlítés sem illeti meg. Mivel a Kúria határozata nem érinti az elsőfokú ítélet hatályát, továbbra is kérte annak megváltoztatását és a kiegyenlítésre vonatkozó kereset elutasítását.

[28] A felperesi fellebbezéssel szemben előterjesztett ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet nem határozta meg, hogy pontosan milyen időszakra illeti meg jutalék a felperest. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperest a szerződés megszűnéséig 189.084,90 euró jutalék illetné, ehhez képest az alperes ezt meghaladó összeget, 203.502,2 eurót teljesített. A felmondás a Kúria döntése értelmében jogszerű volt, azonban ezt követően is teljesített kifizetést a felperes felé. Nincs tehát olyan jutalék, amit ne fizetett volna meg, legfeljebb részben késedelmesen, a szerződés megszűnése után. A Kúria közbenső ítéletében - helyes értelmezés szerint - csak annak a tényét állapította meg, hogy a szerződés fennállása alatti időszakban jutalékhátralék keletkezett, kiegyenlítetlen tartozása azonban nincs a felperes felé.

[29] Az elsőfokú eljárásban csatolt táblázat adatai alapján előadta, hogy a szerződés fennállásának időszakában jelentkező jutalékhátralék összege 15.302,49 euró, ami csökkentendő a 11.150 euró taxiköltséggel. Így 4.152,49 euró követelés marad, viszont a szerződés megszűnését követően megfizetett további 38.650,79 eurót, ami fedezi a felperes által a szerződés fennállása alatti időszakra igényelt jutalékhátralék összegét.

[30] Álláspontja szerint a szerződés megszűnését követő időszakra a felperes egyébként sem tarthat igényt jutalékra. Nem bizonyította ugyanis a Kútv. 10. § (2) bekezdése szerinti feltételeket, azaz azt, hogy a páciensek az ő tevékenységére tekintettel tértek vissza 2012. október 25. után is.

[31] Utalt az EBH2009. 2058 számon közzétett eseti döntésre, amelynek értelmében, ha a szerződés megkötésére az ügynöki szerződés megszűnése után kerül sor, az ügynököt csak akkor illeti meg jutalék, ha a szerződéskötés túlnyomórészt az ügynöki szerződés tartama alatt kifejtett tevékenységre vezethető vissza. A felperes azonban a szerződés megszűnése után szállás- és egyéb szervezési tevékenységet nem végzett, a páciensek tényleges megjelenéséhez szükséges feladatokat kizárólag dr. Ó. P. látta el.

[32] A felperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

[33] A felperes fellebbezése részben, míg az alperes fellebbezése annyiban megalapozott, hogy a felperes nem tarthat igényt kiegyenlítésre.

[34] A Kúria Pfv.V.21.067/2019/13. számú rész- és közbenső ítélete a kiegyenlítés iránti igény tekintetében anyagi jogerő hatályával elbírálta a felek közötti jogvitát, a keresetet elutasította. Az elsőfokú ítélet meghozatalakor még nem született meg a kúriai határozat, így az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül határozhatott a kérdésben. A Kúria jogerős döntése nyomán azonban a részítélettel elbírált kérdésben újabb érdemi határozat nem születhet, a jogvita végérvényesen eldőlt. Az ítélőtábla ezért mellőzte az elsőfokú ítéletnek az alperest kiegyenlítés megfizetésére kötelező rendelkezését és az ahhoz tartozó indokolást.

[35] A felperes elmaradt jutalék iránti igényét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés elleni fellebbezés kapcsán az ítélőtábla kiegészíti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal:

[36] A peres felek szerződésének 1. pontja értelmében „**felperes neve** potenciális franciául beszélő pácienseket küld (segít megszervezni az utazást) a **K... D...**hoz fogászati kezelés céljából.” A 16. pont szerint „jelen szerződés időtartamának lejártakor vagy bármelyik fél általi szerződésszegés esetén, a felek megállapodnak, hogy a szerződés megszűnését megelőzően ügyféllé váló betegek érdekében úgy fogják tekinteni a szerződést, mintha nem szűnt volna meg, úgy fogják kezelni, mintha a szerződés nem járt volna le, **felperes neve** nem fogja átírányítani ezeket az ügyfeleket más klinikához, és a **K.... D....** kifizeti a jutalékot az **felperes neve**-nak ezen ügyfelek vonatkozásában, abban az esetben is, ha a szerződés lejárt”. A 17. pontban „**felperes neve** vállalja, hogy tájékoztatja a betegeket a hivatás szabályai szerint az alábbiakról: igazolt érkezési/ indulási idő, kezelés ideje (időszaka) a **K.... D....**nál, szállodai foglalás és árak, reptéri felvétel és metró/busz jegyek, egészségügyi információ (különösen a vérhígítóról stb.)”.

[37] Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete érdemben felülbírálható volt. Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság e tárgyban hozott döntését és jogi következtetéseit nem osztja, így a felperes fellebbezése az alábbiakra tekintettel részben alapos.

[38] Az ítélőtábla mindenekelőtt rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt, amikor a keresetváltoztatás elutasítása helyett érdemben bírálta el a felperes 2019. október 30-ai beadványában megváltoztatott keresetet. A felperes ugyanis nem volt a szükséges adatok birtokában, így csak az alperes 2019. október 10-ei beadványából szerzett tudomást teljeskörűen az alperessel szerződött ügyfelekről, a megfizetett díjakról és az elszámolás alapjául szolgáló valamennyi releváns adatról. Az r.Pp. 146/A. § (4) bekezdése alapján így lehetősége volt a keresetváltoztatásra, amit az elsőfokú bíróság által a 2019. október 16-ai tárgyaláson megállapított 15 napos határidőben előterjesztett. A fellebbezést ezért az így megváltoztatott keresetre figyelemmel kellett elbírálni.

[39] Az elsőfokú bíróság a felperes jutalékigényével kapcsolatban úgy foglalt állást, hogy a szerződés megszűnését követően - mivel kiegyenlítés és jutalék ugyanazon időszakra nem járhat - nem jogosult jutalékokra a felperes. A szerződés megszűnését megelőző időszakban pedig kisebb összegű jutalékhátraléka keletkezett az alperesnek, mint amennyit ténylegesen megfizetett, így a jutalék megfizetése iránti kereset teljes egészében alaptalan.

[40] Az elsőfokú bíróság azonban nem vette figyelembe, hogy jogerős közbenső ítélet mondta ki a felperes jutalékokra vonatkozó jogát, ami köti az r.Pp. 213. § (3) bekezdése alapján már csak a keresetösszecszerűségét vizsgáló bíróságot.

[41] A másodfokú eljárásban a határozat meghozatalakor már rendelkezésre állt a Kúria rész- és közbenső ítélete is, így az ítéletábrának a jutalékigénnyel kapcsolatos fellebbezés elbírálása során is ennek tartalmából kellett kiindulnia. A Kúria közbenső ítéleti rendelkezése hatályában fenntartotta a jogerős közbenső ítéletet a hátralékos kereskedelmi ügynöki jutalékra vonatkozó részében. A jogerős közbenső ítélet értelmében pedig a felperest az alperessel szemben hátralékos kereskedelmi ügynöki jutalék illeti meg.

[42] Az r.Pp. 213. § (3) bekezdése alapján meghozott közbenső ítélethez anyagi jogerőhatás fűződik. Ennek következtében a jogerősen elbírált jogalapot a felek egymás között ismételt vitássá már nem tehetik. A PK 195. számú állásfoglalás értelmében a bíróság a közbenső ítélettől utóbb akkor sem térhet el, ha a követelés összegének (mennysiségének) megállapítása iránt folytatott eljárás során felvett bizonyítás anyaga erre alapot adna. Erre utalt a Kúria rész- és közbenső ítéletének azon megjegyzése, amely szerint a jogerős közbenső ítéletben a másodfokú bíróság félreérthetően fogalmazott, mivel az elszámolás nem a jutalékigényt, hanem annak összecszerűségét alapozza meg. A jutalékigény megléte már nem vonható kétségbe, az pedig jutaléktartozást feltételez. Tévesen értelmezi ezért az alperes a Kúria közbenső ítéleti rendelkezését akként, hogy az csupán azt mondta ki, hogy az alperesnek korábban jutaléktartozása volt, amit azonban már kiegyenlített. Ebben az esetben ugyanis közbenső ítélet meghozatala helyett a kereset elutasításáról határozott volna a Kúria.

[43] A kiegyenlítés megfizetése iránti kereset jogerős elutasítása folytán pedig már a szerződés megszűnését követő időszakban sem lehet a jutalék megfizetésének akadálya a kétszeres kártalanítás elkerülése.

[44] A fellebbezés elbírálásakor ezért abból kellett kiindulni, hogy az alperesnek jutaléktartozása van, pusztán annak összege kérdéses.

[45] Az összeg megállapítása során arra kell figyelemmel lenni, hogy a jogerős közbenső ítélet értelmében a felek az ügynöki szerződést nem módosították, az elszámolás alapja ezért a 2010. februárjában kelt írásbeli szerződésük. Az elsőfokú rész- és közbenső ítélet egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben is, hogy a jutalék alapja a total treatment cost, azaz a számla végösszege, ami 2011. december végéig csökkentendő betegenként 50 euró taxiköltséggel, és le kell vonni a fogászati arany költségét, ezen kívül azonban semmilyen további levonás nem alkalmazható.

[46] Ezen elszámolási módtól tehát nem térhet el az ítéletábra sem. Az elsőfokú eljárásban a Fővárosi Ítéletábra közbenső ítéletét követően maguk a peres felek is ezen szempontok alapján készítették el elszámolásukat a 199., illetve a 201. sorszám alatti beadványokban 2019. október 10., illetve 31. napján. A felek egyező előadást tettek abban a körben, hogy mely pácienseknek mikor, milyen összegű kezelési költséget számlázott ki az alperes. Egyező nyilatkozatot tettek a fogászati arany összege, valamint a jutalékból levonandó taxiköltség tekintetében is, és az sem volt vitás, hogy az alperes milyen összeget fizetett meg a felperesnek. A felek számítása pusztán abban tért el, hogy a szerződés megszűnését követő időszakra is 15%-os vagy csökkentett mértékű díjra tarthat-e igényt a felperes. A jogvita így ennek eldöntésére szűkölt.

[47] Az alperes saját számítása szerint összesen 228.607,35 euró összegű jutalékra vált jogosulttá a felperes, amelyből 203.502,2 eurót fizetett meg. A kettő különbsége 25.105,15 euró (az alperes vélhetően számítási hiba folytán 25.104,8 eurót jelölt meg), ami csökkentendő a 11.150 euró taxiköltséggel, így az eredmény 13.955,15 euró. Az alperes tehát maga nyilatkozott úgy az elsőfokú bíróság 194. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt felhívására, hogy ilyen (illetve a minimális számítási

hiba folytán 13.954,8 euró) összegben kevesebb jutalékot fizetett meg a felperesnek, mint amire az a jogerős közbenső ítélet alapján igényt tarthat.

[48] Az r.Pp. 244. § (1) bekezdése és 235. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési ellenkérelemben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Új tény állítására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

[49] Az alperes a másodfokú eljárásban úgy változtatta meg tényállításait, a felszámítható és a ténylegesen megfizetett jutaléokra vonatkozó számításait, hogy az r.Pp. által meghatározott egyik fenti eset sem áll fenn. Nem vehette figyelembe ezért az ítéletábra a tartozás összegével kapcsolatos új alperesi állításokat.

[50] Az alperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a szerződés megszűnése után általa fizetett összegek a szerződés megszűnését megelőzően esedékessé vált díjtartozásra számolandók el, a szerződés megszűnése utáni időszakra pedig nem jár díj a felperesnek.

[51] Ez ellentétben áll nemcsak a jogerős közbenső ítélettel, amelynek értelmében az alperesnek jelenleg is jutaléktartozása áll fenn a felperes felé, hanem az alperes pert megelőző, sőt per alatti magatartásával is, hiszen a szerződés megszűnését követően, egészen 2014 márciusáig fizetett jutalékot a felperesnek. Ellentétes továbbá az alperes elsőfokú eljárásban többször is előadott nyilatkozatával és számításaival is.

[52] Az alperes maga hivatkozott a perben az r.Ptk. 316. § (1) bekezdésére, amelynek értelmében ha a jogosult a teljesítést a szerződésszegésről tudva elfogadja, a szerződésszegésből igényt utóbb csak akkor támaszthat, ha erre irányuló jogait fenntartotta. Az alperes általi díjfizetés a felperes teljesítésének elfogadását jelenti. Az alperes tisztában volt azzal, hogy a felperes ebben az időszakban már további szolgáltatást nem nyújtott, a díjakat mégis jogfenntartás nélkül megfizette.

[53] hivatkozott arra az alperes, hogy a felperes nem bizonyította a Kütv. 10. § (2) bekezdésében meghatározott feltételeket.

[54] Az alperesnek nemcsak az elsőfokú eljárásban előterjesztett elszámolása alapult azon a tényen, hogy a felperes az ő tevékenysége folytán ügyféllé vált betegek esetében a szerződés megszűnése után is jogosult díjazásra, hanem az alperes egyéb nyilatkozatai és bizonyítási indítványai is.

[55] Az alperes az elsőfokú eljárásban 2015. március 11-én, 32. sorszámon előterjesztett beadványában is akként nyilatkozott, hogy a jutalékfizetést a Kütv. 10. § (2) bekezdésének megfelelően a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnését követően is folytatta.

[56] A 2019. október 30. napján kelt, 202. sorszámú iratában pedig dr. **Ó.P.** tanúkenti kihallgatását a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnése után alkalmazott arányos jutalék indokoltságának igazolására kérte. Az alperes álláspontja szerint „a tanú nyilatkozata alkalmas annak bizonyítására, hogy Klinikánk a Kütv. 10. § (3) bekezdése alapján, a törvényi feltételeknek megfelelően fizetett arányos - 10, illetőleg 5% mértékű - jutalékot a felperesnek a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnése után, ugyanis ezen időpontot követően a tanú kereskedelmi ügynöki

tevékenységére és aktív közreműködésére is szükség volt annak érdekében, hogy a betegek a Klinikára ténylegesen, fizikailag is eljussanak".

[57] A tanú kihallgatását követően hangsúlyozta, hogy „az arányos jutalék a törvény alapján megengedett lehetőség. A Kütv. 10. § (3) bekezdése engedi meg a megbízónak, hogy arányos jutalékot alkalmazzon, és ez egy kógens szabály".

[58] Az alperes tehát az r.Pp. 235. § (1) bekezdése folytán nem helyezheti a fellebbezési eljárásban új ténybeli és jogi alapra a védekezését.

[59] Az alperes hivatkozása ugyanakkor érdemben is alaptalan, mivel a Kütv. 10. § (2) bekezdésének feltételei fennállnak. A szerződés 16. pontja értelmében ugyanis a szerződő felek meg nem szűntnek tekintik a jogviszonyt a szerződés hatálya alatt ügyfélle vált betegek esetében. Ez mindkét fél részéről kötelezettséget jelent a szerződésben vállalt szolgáltatás teljesítésére, ami az alperes mint megbízó esetében jutalékfizetéssel jár. A kereskedelmi ügynök 1. és 17. pontban rögzített kötelezettségei is fennmaradnak ezen ügyfelek vonatkozásában, ami az utazás megszervezését, a betegek tájékoztatását jelenti. Nem vitás, hogy a felperes a szerződés megszűnését követően egyáltalán nem tett eleget ezen kötelezettségének. Ez azonban nem jelenti azt, hogy egyáltalán ne lenne jogosult díjra a szerződés megszűnése utáni kezelések után.

[60] A Kütv. 10. § (2) bekezdése szerint amennyiben a felek a szerződésben jutalékot kötöttek ki, a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnése után kötött szerződés alapján a kereskedelmi ügynök jutalékra jogosult, ha

a) a harmadik személy - a 9. § szerint jutalékkötelesnek minősülő - szerződés megkötésére irányuló ajánlata a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnése előtt a megbízóhoz vagy a kereskedelmi ügynökhöz megérkezett, vagy

b) a szerződéskötés túlnyomórészt a kereskedelmi ügynöki szerződés tartama alatt kifejtett tevékenységére vezethető vissza, és a kereskedelmi ügynöki szerződés megszűnésétől számított ésszerű időn belül kerül sor a szerződéskötésre.

A 10. § (3) bekezdése értelmében, ha a szerződés megkötése az azonos tevékenységi területen megbízott, időben egymást követő kereskedelmi ügynökök tevékenységének közös eredménye, a jutalék arányos megosztásának van helye.

[61]. **Ó.P.** tanúvallomásából (207. sorszámú jegyzőkönyv) megállapítható, hogy az ügynök tevékenysége alapvetően két részből áll: a toborzásból és az ügyfelekkel való kapcsolattartásból. Egy kezelés átlagos időtartama nyolc és tizenhárom hónap közötti, és ezen idő alatt a betegek az első konzultációt követően általában háromszor jönnek vissza a klinikára.

[62] A visszatérő betegek esetében a fenti tevékenység első részét, a toborzást, a felperes már elvégezte. Az ügyfelek kezelése a felperes tevékenysége folytán már megkezdődött, a kezelési tervet elfogadták, a klinikát és szolgáltatásait ismerték, adataik, elérhetőségük az alperes rendelkezésére állt. Az ő esetükben ezért nyilvánvalóan sokkal kisebb időbeli és pénzbeli ráfordítást igényel a kereskedelmi ügynök részéről annak elérése, hogy a további kezeléseken megjelenjenek, mint új ügyfelek esetében. Az ilyen módon az alpereshez befolyt díjak ezért túlnyomórészt a felperes kereskedelmi ügynöki tevékenységére vezethetők vissza, az ügyfelek visszatérésére - a kezeléseik átlagos időtartamára is figyelemmel - ésszerű időn belül került sor. Ezzel teljesülnek a Kütv. 10. § (2) bekezdésének feltételei és az alperes által hivatkozott EBH2009. 2058 számú elvi határozatban kifejtettek.

[63] Ezt támasztja alá az alperes és dr. **Ó.P.** közötti megállapodás és annak teljesítése is, hiszen az alperes csökkentett mértékű, 5%-os jutalékot fizetett dr. **Ó. P.**nek a felperessel kötött szerződés hatálya alatt a felperes tevékenysége folytán ügyféllé vált személyek visszatérése esetén. Ez összhangban áll a Kútv. 10. § (3) bekezdésének előírásaival és nem ellentétes a perbeli szerződés rendelkezéseivel sem.

[64]ugyanakkor a felperes teljes jutalék iránti igénye, mert a fenti tanúvallomásból az is megállapítható, hogy dr. **Ó. P.** érdemi tevékenységet fejtett ki annak érdekében, hogy a korábbi ügyfelek visszatérjenek az alpereshez, holott ez a szerződés 16. és 17. pontja alapján a felperes feladata lett volna, amit ebben az időszakban már egyáltalán nem teljesített. A tanúvallomásból kitűnik, hogy a betegek automatikusan, ügynöki tevékenység nélkül nem jönnek vissza, fel kell őket hívni, kapcsolatot kell velük tartani. A tanú e-mailt küldött, telefonált, kiállítást szervezett, ahol a korábbi ügyfelek számára fogorvosi konzultációval egybekötött ingyenes tájékoztatást adott, megszervezte az utazásukat, repülőjegyet, taxit, szállást foglalt. Mindebből megállapítható tehát, hogy dr. **Ó.P.** az ügyfelek visszatérése érdekében a peres felek közötti szerződés megszűnését követően érdemi tevékenységet végzett, így ezen betegek visszatérése - és az ennek nyomán az alperesnél keletkező bevétel - az időben egymást követő ügynökök tevékenységének közös eredménye, a Kútv. 10. § (3) bekezdése alkalmazásának feltételei tehát fennállnak.

[65] A felperes csak általánosságban vitatta a jutalék megoszthatóságát, annak konkrét mértékét azonban nem, így azt az ítéletábra az alperes által megjelölt és alkalmazott mértékben fogadta el, figyelemmel arra is, hogy az összhangban áll az alperes és dr. **Ó.P.** közötti megállapodás tartalmával is.

[66] A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének a kiegyenlítésre vonatkozó rendelkezését a Kúria döntésére figyelemmel mellőzte, míg az elmaradt jutalék tekintetében az r.Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az ítéletet megváltoztatta és a felek által az elsőfokú eljárásban egyezően előadott adatok alapján kötelezte az alperest az elmaradt jutalék megfizetésére a szerződés megszűnését megelőző és az azt követő időszakra. Késedelmi kamat megfizetésére az ítéletábra az utolsó igazolt teljesítést követő naptól kötelezte az alperest az r.Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti mértékben figyelemmel a kereseti kérelem korlátaira is. Ezt meghaladóan az ítéletnek a további elmaradt jutalék elutasítására vonatkozó rendelkezését helybenhagyta.

[67] A Kúria rész- és közbenső ítélete rendelkezett a kiegyenlítés iránti keresettel kapcsolatban az első- és másodfokú, valamint a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségről. Nem határozott viszont az elmaradt jutalékkal kapcsolatos első- és másodfokú perköltségről és a kereseti illetékről, így erről az ítéletábrának kellett döntenie.

[68] Az elsőfokú eljárásban a felperes összesen 540.422 euró összegű keresetet terjesztett elő, így a 13.955,15 euro marasztalási összegre tekintettel mindössze 2,58%-ban lett pernyertes. Ennek megfelelően az 1.500.000 forint illetékből 38.700 forint megtérítésére tarthat igényt az r.Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. A jutalékkövetelés összege 64.680,4 euró volt, így a felperes pernyertessége ebben a körben 21,5%, az alperesé pedig 78,5%. A 2019. október 30-ai keresetváltoztatás időpontjában érvényes MNB euróárfolyammal (329,82 forint) számolva a felperes bruttó 292.270 forint, az alperes pedig bruttó 941.183 forint ügyvédi munkadíjra tarthat igényt. A fentiek különbözeteként az elsőfokú eljárásra nézve, így a felperes köteles megfizetni az alperesnek összesen 610.213 forint perköltséget.

[69] A másodfokú eljárásban felmerült perköltségről az ítélet tábla annak figyelembevételével rendelkezett, hogy az alperes eredményesen fellebbezett a kiegyenlítésben marasztaló döntés ellen, így az általa megfizetett 1.902.800 forint illeték felperes általi megtérítésére teljes egészében igényt tarthat az r.Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó r.Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A felperes fellebbezése 21,5%-ban lett eredményes, így az általa megfizetett 1.731.730 forint illeték 21,5%-a, 372.320 forint terheli az alperest. A kettő különbözetének (1.902.800-372.320) megfizetésére kötelezte a felperest az ítélet tábla.

[70] A másodfokú eljárásban az elmaradt jutalék kérdésével kapcsolatban felmerült és az alperesnek fizetendő ügyvédi munkadíjat az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban megállapított felperesi és alperesi ügyvédi munkadíj különbözetének 50%-ban határozta meg (bruttó 324.457 forint). A kiegyenlítésre vonatkozóan előterjesztett alperesi fellebbezés eredményes volt, azonban a Kúria döntése nyomán nem volt szükség jelentős ügyvédi tevékenységre, így az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdését alkalmazva, 150.000 forint + áfa mérsékelt összegben határozta meg a felperest terhelő ügyvédi munkadíjat. A felperest így összesen 514.957 forint áfával számított ügyvédi munkadíj fizetésére kötelezte az alperes javára.

[71] Az ítélet tábla rendelkezett a fentiekben meghatározott, valamint a Kúria rész- és közbeni ítéletével megítélt perköltség perköltségbiztosítékból való kiutalásáról a még rendelkezésre álló összeg erejéig.

Budapest, 2021. február 11.

. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

dr. Csonka Balázs s.k.
előadó bíró

dr. Kollár Zoltán s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: